

a Concil. Constant.
2. can.

b Socr. hist. Eccl.
lib. 1. cap. 8.

Τὸ πρῶτον δὲ ὅταν
ἐκείνην, ὡς καὶ
Κωνσταντίνου πόλεως
ἐπὶ σκοπόν τε προσ-
εῖται ἔχειν ὁ πρῶτος
μὲν ὁ Πάτρις ἐπίσκοπος,
διὰ τὸ εἶναι αὐ-
τῷ νέαν Πάμυλον

c Socrates. ibid.

Καὶ καλεῖται νεκ-
τάριος μὲν ὁ μεγάλος
πατρις καὶ ὁ ἀρχι-
επίσκοπος.

d Euseb. lib. 1. de vi-
ta Constant. c. 17.

Κωνσταντίνος μὲν οὖν ὁ πρῶτος
ἀπὸ πάντων ἐστὶν τοῦ
ποσ. ἐξείρεται δὲ τῇ
ἐκκλησίᾳ τὰ θεοῦ καὶ
ἐκ τῶν αὐτῶν νέμων
φρονήσας, διατε-
νῶν πᾶν τὸν
ἐκκλησιαστικὸν διαφύ-
λον χάριν, ὅτι πρὸς
καὶ τοὺς ἐπίσκοπους ἐκ
θεοῦ καὶ θεοσεβείας,
συνοδοῖς δὲ τῶν θεοῦ
ἐκτελεσθῶν σωτηρι-
ων. ἐν μέσῳ δὲ τῇ
τοῦτον διακρίσει, ὅτι
ἐκ παλαιῶν παρῆναι τε
καὶ συνελθόντων, κοι-
νωτὸς δὲ ἐπισημα-
νέων ἐγένετο.

e Phot. in Biblioth.
or. 2. Metrophan.

Thracia pro diœcesi concessa est, vt ex eius Canone^a constat, cuius verba sunt: [Constantinopolitanus Episcopus habeat honoris primatum post Romanum Episcopum, propterea quod vrbs ipsa sit noua Roma.] Nec aliter hunc Canonem explicat Socrates^b illud Concilium describens: [Eodem, inquit, tempore (scilicet Theodosij) decretum fuit, vt Episcopus Constantinopolitanus primatum honoris post Episcopum Romanum propterea obtineret, quod illa Ciuitas noua Roma esset appellata.] Non ait hunc Patriarchico honore primum tunc donatum fuisse, sed tantum secundum locum inter Patriarchas ei assignatum, quod longè diuersum est, statimque subdit, quod [dispartitis prouincijs Patriarchas constituunt: deciduntque, vt nullus Episcopus, relictâ sua diœcesi, ad exterâs Ecclesias demigraret. Nam antea propter persecutionum tempestates istud facere cuiquam liberum erat. Nectario^c igitur amplâ illa ciuitas Constantinopolis, & tota Thracia sorte obuenerit.] Quis autem in his non aduertit primordia huiusce Patriarchatus? Nec sanè quod Episcopo Constantinopolitano ante hoc Concilium^d iuraque Patriarchica concessa sint, in monumentis antiquis etiam minima vestigia habemus. Sanè si Constantinopolitanus Episcopus antea veri Patriarchæ propria munia obijisset, quendam actum iurisdictionis ab eo exercitæ nobis referrent historia Ecclesiasticæ scriptores, apud quos tamen nil simile videtur. Nec minus obstitissent huius nouæ authoritati Romani Pontifices, quam post Constantinopolitanum & Chalcedonense Concilia, qui tamen nequidem verbum circa hoc scriptis mandarunt.

Quosdam huius sedis Præsulem Metropolitam solummodo factum sub Constantino dicere haud nescio, sed somniare mihi potius videntur quam certa docere: maximè cum nullo priscorum fundamento eorū sententia nitatur. Alij hunc Prouinciam Ecclesiasticam obtinuisse, saltem eo tēpore quo Patriarchica iura recepit, non pauci existimant, quandoquidem id commune esset tribus alijs Patriarchis: attamen cum nulla in peruetustis Notitijs Suffraganeorum eius memoria sit, omnesq; Constantinopoli viciniore Episcopi alijs subessent Metropolitæ, quod aliquos habuerit vix cōijci potest. Quidā huic subiiciunt Chalcedonensem, Selymbriensem, Naturensem, Spigacensem, Dorcensem & Panadensem Episcopos. Sed mirū equidem, cū Spiga, quæ ex Ortelio eadē est ac Cyzicus, Metropolis Hellesponti fuerit, necnō Chalcedone sub Nicomedia in Bithynia, Selymbria sub Heraclea in Europa, sicut & Paniū, à quo Panadensem Episcopū nominant; plures denique ex assignatis nō nisi posterioribus sæculis Episcopales factæ sint. Nec id obstat Patriarchali dignitati, cū per multa sæcula Hierosolymitanus Episcopus Patriarchali etiā honore insignitus fuerit, nec tamen Suffraganeos Prouinciamque habuerit.

Id autem honoris vrbi suæ obtinere non multum difficile fuit Constantino cū ipse, teste Eusebio,^d [Ecclesiæ Dei eximiam & peculiarem curā adhibens, tanquam cōmunis Episcopus à Deo constitutus, Ministrorum Dei sæpè cogeret Concilia, & in media Episcoporum frequentia ac congressu adesse & vna confidere non dedignatus, rerū in deliberationē vocatarum se faceret participē.] Vnde ipse etiā, si Photio^e, in hac re tamē, vt verū fatear, parū certo, credimus, substituendi Alexandri in Metrophanis locum author fuit. [Sacro Cōcilio, inquit, Imperator stans in medio SS. Patrum, petijt sibi vnam rem gratā fieri: qui libentes concesserunt. Beneficium autem illud erat, vt in vrbem secū proficiscerentur, in qua Archiepiscopum viderent, quem Patrē suum Impe-

rator